

Arrest

nr. 55 003 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar advocaat E. DELVAUX, haar voogd M. MORALES, en attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het dorp Kochi Qala, Mohammad Agha, Logar. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U bent een Pasthoun van etnische origine. U verklaarde dat uw burens ten aanzien van de Taliban verklaarden dat uw familie samenwerkte met het Amerikaanse leger. Daarop zouden de Taliban uw huis hebben aangevallen waarbij uw ouders werden gedood. U was toen niet thuis. Dit kwam u te weten van de jongens van het dorp. U bent naar uw oom gevlucht en die regelde uw reis naar Europa. U reisde illegaal naar Europa waar u op 25 mei 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U reisde nadien naar Groot-Brittannië waar u op 26 augustus 2009 asiel aanvraagde onder de naam Alozia Kayramat,

geboren op 1 januari 1991. U werd in het kader van het Dublinverdrag overgebracht naar België voor de verdere behandeling van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet het CGVS vaststellen dat u geen enkel document of ander begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw beweerde identiteit en herkomst, uw beweerde asielrelaas en uw reis naar Europa (zie gehoorverslag CGVS p.10). Wat betreft uw identiteit, hebt u in Groot-Brittannië tijdens uw asielaanvraag een andere naam, een ander geboortjaar en een andere naam van uw vader opgegeven, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen geen goed doet. In België verklaarde u **Kirammat Logar** te zijn, geboren in **1993** en aldus minderjarig te zijn. In Groot-Brittannië zei u **Alozia Kyaramat** te zijn, deed u zich voor als meerderjarige, geboren in **1991** (zie "standard form for requests for taking back", opgesteld op 9 september 2009 en toegevoegd aan het administratieve dossier). In België gaf u uw vaders' naam op als **Jamil Logar** en in Groot-Brittannië als **Jamil Khan**. Bij confrontatie met deze vaststellingen (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 4), gaf u aan dat u in België de naam 'Logar' opgaf en dat dit een vergissing betrof. Nochtans stelt u zichzelf in België ook voor onder de familienaam 'Logar' en heeft u op geen enkel ogenblik aangegeven dat u deze naam zou willen wijzigen. Wat betreft uw geboortedatum, daarover zei u dat u in Groot-Brittannië dezelfde geboortedatum opgaf als in België. Dit blijkt nochtans niet te kloppen. Daarbij merkt het CGVS ten slotte op dat uit het administratieve dossier blijkt dat u in eerste instantie bij de inschrijving van uw asielaanvraag verklaarde in **Kaboel** te zijn geboren, en niet in **Mohammad Agha in de provincie Logar** (zie bijlage 26, zie eerste verklaringen gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken en zie vragenlijst CGVS).

Daarnaast moet het CGVS vaststellen dat u bepaalde zaken uit Afghanistan niet of verkeerdelijk weergeeft waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vertrek uit Logar, Afghanistan, in het jaar 2009. **Ten eerste** blijkt dat u niet kan aangeven welk jaar het nu is in Afghanistan, volgens de Afghaanse kalender (zie gehoorverslag CGVS p.4). U gaf aan dat het nu 1987 was in Afghanistan, hetgeen duidelijk helemaal verkeerd is. Op de dag van uw gehoor op het CGVS, zijnde 28 september 2010, is het in Afghanistan het jaar 1389. Ook het jaar van uw geboorte kan u niet weergeven volgens de Afghaanse kalender, enkel volgens de westerse jaartelling, nl. 1992 wat evenmin logisch is aangezien deze kalender voor u totaal vreemd is. Het is ook bevreemdend dat u weliswaar bepaalde maanden van de Afghaanse kalender bij naam kan noemen, evenals een seizoen. Maar dat u de jaartallen niet zou kennen neemt elke geloofwaardigheid van uw verklaringen weg en maakt dat het opnoemen van bepaalde maanden een ingestudeerde indruk geeft. Zo is het verder opmerkelijk dat u het begin van het schooljaar situeerde in de maand 'djedhi', wat overeenkomt met de maanden december-januari (zie gehoorverslag CGVS p.6), terwijl dat ofwel in de maand hamal is, ofwel in de maand sumbullah. U stelt weliswaar zelf niet naar school te zijn geweest, maar bevestigt dat er een school in uw dorp was zodat u toch moet hebben opgemerkt wanneer de kinderen van het dorp, eventueel uw vriendjes of leeftijdsgenootjes, vakantie hadden. Vermits de door u opgegeven maand djedhi in een totaal ander seizoen valt dan de maanden hamal (lente) en sumbullah (zomer) zijn uw verklaringen niet overtuigend.

Ten tweede verklaarde u in Afghanistan over een identiteitsbewijs ("taskara") te hebben beschikt. Echter kon u deze niet voorleggen ter staving van uw identiteitsgegevens of herkomst. U wist ook niet waar dit document was uitgegeven. U kon enkel verklaren dat uw vader die in een "office" gekregen had (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Ten derde kon u geen enkel telefoonnummer uit Afghanistan geven (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou uw oom in Afghanistan via telefoon trachten te bereiken, tevergeefs. Dit betekent dat u over zijn telefoonnummer moet beschikken. U beaamt dit maar voegt eraan toe het nummer niet uit het hoofd te kennen, maar het in het opvangcentrum te hebben liggen. Enig ander telefoonnummer uit Afghanistan kent u evenmin. Indien het telefoonnummer van uw oom uw enig mogelijke contact is met uw geboorteland, is het niet ernstig te stellen dat u het nummer, of althans delen ervan, niet zou trachten te herinneren of te onthouden. Vreemd genoeg kent u dan wel enkele telefooncodes van bepaalde GSM-operatoren in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans weet u niet te bevestigen of uw vader al dan niet een mobiele telefoon had, om dit te weten was u te jong, zo stelt u.

Het enige contactnummer dat u wel heeft met uw familie in Afghanistan, nl. dat van uw oom, weet u dan weer niet. Dit alles is bijzonder merkwaardig.

Ten vierde verklaarde u dat u het nieuws over de dood van Abdullah Wardak, een vroeger gouverneur van Logar, hoorde via het nieuws op televisie, in het huis van uw oom langs moederszijde (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gevraagd of uw oom dan televisie had, ontkende u dit plots en stelde u het nieuws te hebben vernomen via de radio. U geeft aan dat u eigenlijk geen gelegenheid of mogelijkheid had om TV te kijken. Daarom is het dan ook opvallend dat u, gevraagd naar een Afghaans televisiekanaal, "Afghan TV" weet te vermelden. Nog aangenomen dat u dergelijke informatie verworven heeft via via (bijvoorbeeld leeftijdsgenoten of vrienden), is het dan ook opvallend dat u slechts één televisiekanaal kan vermelden, niets meer en niets minder.

Ten vijfde geeft u verschillende dorpen aan die rondom uw dorp liggen in Afghanistan. Echter moet u daarbij dadelijk aangeven dat u zelf nooit in één van die dorpen bent geweest en beklemtoont nooit uw dorp te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat u dan een tiental dorpen kan benoemen laat opnieuw een ingestudeerde indruk na. Des te meer daar u een zeer beperkte en verkeerde kennis bleek te hebben van de rest van de geografie van Afghanistan, inzake steden, districten en provincies. Zo werd u gevraagd naar gekende Afghaanse steden, waarop u verwees naar Kaboel, Jalalabad en Gardez. U voegde daar nog Maydan-Wardak aan toe, evenals Tadjiekistan en Oezbekistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Deze twee laatste zijn echter geenszins steden, maar buurlanden van Afghanistan. Gevraagd waarom u die dan noemde, antwoordde u "u vroeg naar namen van steden". Zo verwees u verder naar zes districten die 'in' het district Mohammad Agha liggen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Echter gevraagd naar enige uitleg waarom er nog eens zes districten binnen een district zouden liggen, bevestigde u uw uitspraak. Pas nadat u de vraag werd gesteld of u districten van de provincie Logar kent, kon u bevestigen dat de zes districten waarover u het had deel uitmaken van de Logar-provincie. Nadien gaf u helemaal verkeerd aan dat Jalalabad de hoofdstad zou zijn van de Logar-provincie (zie gehoorverslag CGVS p.7). Omdat u enigszins aarzelde werd u gevraagd of u wel zeker was van uw antwoord en werd u er op gewezen dat u over deze vraag rustig mocht nadenken. U corrigeerde zich niet en bleef aldus bij uw - foutief - antwoord. In dezelfde context moet ook vermeld dat u tijdens uw asielaanvraag in Groot-Brittannië stelde geboren te zijn in de provincie Deh Naw in plaats van Logar - waarnaar ook uw familienaam refereert alhoewel hierbij al enige vraagtekens werden geplaatst (zie supra). U hiermee geconfronteerd, corrigeert u zich door te stellen dat Deh Naw een dorp is in Logar, zoals ook Kochi Kalai een dorp is in Mohammad Agha. Niet alleen geeft u hiermee toe dat u twee maal iets anders heeft verklaard, maar bovendien maakt u niet het verband dat Kochi Kalai eveneens een dorp is in Logar precies omdat het deel uitmaakt van Mohammad Agha, een district binnen de provincie Logar (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Voorts, hoewel u twee gouverneurs van de provincie Logar benoemde (zie gehoorverslag CGVS p.8), is het weinig geloofwaardig dat u enerzijds de eigennamen van deze gouverneurs zou kennen, maar anderzijds niet zou weten in welke plaats ze zetelen, zijnde de plaats die het centrum uitmaakt van uw provincie, en gemeenzaam gekend is. Uw antwoorden geven wederom een ingestudeerde indruk weer. Ten slotte kende u weliswaar China, Pakistan en Iran als buurlanden van Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.19). Maar u kon op dat ogenblik niet vertellen dat Tadjiekistan en Oezbekistan ook buurlanden zijn van Afghanistan.

Ten zesde zijn uw verklaringen in verband met de nieuwe Afghaanse munt niet coherent (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). In eerste instantie zei u dat deze nieuwe munt in Afghanistan werd ingevoerd toen u al in België was, maar dat u de muntstukken wél al had gezien in Afghanistan, hetgeen weinig logisch lijkt. Uiteindelijk werd u om verduidelijking gevraagd en verklaarde u dat de nieuwe munt (zowel muntstukken als biljetten) werd ingevoerd in Afghanistan toen u al in België was. Toen u Afghanistan verliet, zou men daar nog met de oude munt hebben betaald (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat die nieuwe munt in Afghanistan al werd ingevoerd op het einde van het jaar 2002 en het begin van 2003. Aldus wordt uw verblijf in Afghanistan in deze periode al twijfelachtig. Zelfs indien u uw dorp niet verliet en zelfs rekening houdend met uw minderjarigheid, is de onwetendheid hiervan onverklaarbaar. Precies omwille van uw jeugdige leeftijd wordt u niet geacht de oude Afghaanse munt dan wel de nieuwe munt te kennen of bewust te hebben meegemaakt. En omdat u ook aangaf dat u soms zelf chips of kauwgom kocht in uw dorp kan wel van u verwacht worden dat u hierover plausibele verklaringen aflegt (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Ten zevende verklaarde u dat u vanuit uw dorp via Kaboel naar Torkham reed (zie gehoorverslag CGVS p.13). U gaf eerst aan ook langs Jalalabad te zijn gegaan. Maar wanneer u werd gevraagd of u langs Jalalabad kwam vóór of nadat u Kaboel was gepasseerd, gaf u plots aan dat u niet langs Jalalabad kwam. In elk geval, indien men van Kaboel naar Torkham rijdt, is men quasi gebonden aan een doorgang via Jalalabad. Het feit dat u plots verklaarde niet langs Jalalabad te zijn gegaan, doet vermoeden dat u deze vluchtreis niet als dusdanig heeft meegemaakt of dat u mogelijks vertrokken bent vanuit een andere regio. Bovendien kon u niets vertellen over de plaats Torkham, de grens

tussen Afghanistan en Pakistan, hetgeen doet vermoeden dat u daar niet geweest bent. Het betrof immers de eerste keer dat u een dergelijke reis maakte, dan nog naar het buitenland. Dat u, die zelfs verklaarde voordien nooit zijn eigen dorp te hebben verlaten, hierover niet meer doorleefde details kan geven of uw toenmalige indrukken niet onder woorden kan brengen, is niet geloofwaardig. Het is duidelijk dat dit aspect van uw relaas evenmin oprecht overkomt.

Ten achtste verklaarde u weliswaar te hebben gehoord van de bekende Generaal Massoud en Generaal Dostum (zie gehoorverslag CGVS p.19 en 20). Maar vooreerst verklaarde u verkeerdelijk dat ze beiden aan de zijde van de Taliban hadden gevochten. Daarnaast verklaarde u verkeerdelijk dat Generaal Dostum ook dood zou zijn. Gezien het haast mythische karakter van beide personaliteiten is uw foutieve kennis hierover niet aannemelijk.

Hoewel u op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld, wél de juiste antwoorden kon geven, zoals het aangeven van bepaalde telefooncodes, het benoemen van kandidaten voor de verkiezingen of het vermelden van incidenten in de periode voor uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.11, 13 en 18), dient het CGVS, op basis van bovenstaande bevindingen, te vermelden dat uw kennis een ingestudeerde indruk naliét en weinig authentiek overkomt. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en bovenvermelde bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis van Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar, ook al bent u nog minderjarig en stelt u geen scholing te hebben genoten, laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongeloof vanwege het CGVS met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Logar, Afghanistan, kan bevestigen.

De bevindingen die er op wijzen dat u reeds langer geleden Afghanistan verliet, maken uiteraard ook uw asielrelaas, dat noodzakelijkerwijze samenhangt met uw vertrek uit Afghanistan, ongeloofwaardig. Wat betreft uw asielrelaas moet het CGVS verder nog vaststellen dat u verklaarde dat de burens van het dorp u bij de Taliban aangaven als medewerkers van het Amerikaanse leger. Echter kon u op geen enkele wijze aanbrengen waarom die dat zouden hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.16 en 17), hetgeen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, waar hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen) dan wel dat hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten dit land verbleef.

Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats(en) geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien uzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In fine van het verzoekschrift geeft verzoeker aan zich te baseren op een schending van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker benadrukt dat hij minderjarig en totaal ongeschoold is. Hij stelt geen benul te hebben van de geschiedenis en de geografie van Afghanistan. Door het gebrek aan enige opleiding is hij niet in staat om feitelijke gegevens in tijd en ruimte te situeren. Verzoeker geeft aan dat hij zich zo goed en zo kwaad mogelijk heeft proberen voorbereiden op zijn verhoor voor het CGVS. Aldus heeft hij – via contacten met landgenoten – bijkomende informatie ingewonnen, dewelke uiteraard fragmentarisch en incompleet is. Verzoeker stelt dat dit hem echter niet kan verweten worden, daar hij zich maar al te pijnlijk bewust is van het gegeven dat hij ongeschoold is. Verzoeker heeft nooit zijn geboortedorp verlaten en kan aldus geen accurate informatie geven over andere districten uit zijn provincie. De meeste dorpen uit de buurt heeft hij nooit bezocht. Verzoekende partij verwijst naar de beleidsnota van februari 2010 waarin het CGVS erkent dat niet-begeleide minderjarige asielzoekers tot een bijzonder kwetsbare groep behoren met een eigen risicoprofiel. Aldus had het CGVS de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij de beoordeling van zijn dossier. In casu gaat het CGVS voorbij aan het gegeven dat verzoeker nood heeft aan bescherming door het enkele feit dat hij een niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongere is. Verzoeker verwijst vervolgens naar een bijdrage van het Belgisch Comité voor hulp aan Vluchtelingen (BCHV) van 22 april 2010, citeert uit een arrest van de Raad (nr. 27.366 d.d. 14 mei 1999 (sic)) en stelt dat het CGVS er zich mee vergenoegt zijn beweerde afkomst in twijfel te trekken zonder nog een onderzoek te voeren naar zijn beweerde vrees voor vervolging.

2.2. Met betrekking tot de schending van de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen kan het volgende worden opgemerkt. Artikel 48 van de vreemdelingenwet is slechts een algemene bepaling waarin wordt gesteld wie als vluchteling kan worden erkend. De aangevoerde schending van artikel 49 was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet aan de orde aangezien dit artikel bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling worden beschouwd in de zin van de vreemdelingenwet en aan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen toekent. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten in de zin van de vreemdelingenwet en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hier aan kunnen worden toegekend. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen aangezien dit artikel enkel betrekking heeft op beslissingen die binnen het kader van een versnelde procedure werden genomen en de commissaris-generaal in casu een beslissing heeft genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling

belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

In casu heeft de commissaris-generaal verzoekers asielrelaas afgewezen omdat (i) hij geen begin van bewijs neerlegt van zijn identiteit, nationaliteit of asielrelaas, (ii) hij in Groot-Brittannië bij het indienen van een asielaanvraag een andere identiteit en een ander geboortejaar heeft opgegeven, (iii) verzoeker bepaalde zaken uit Afghanistan niet of verkeerdelijk weergeeft waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vertrek uit Logar en dus evenmin aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn identiteit geenszins aannemelijk maakt en dienaangaande zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt. Hij verklaarde in Afghanistan een taskara te hebben gehad doch geeft voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring. Niet enkel gaf hij in Groot-Brittannië een andere identiteit, een ander geboortejaar en een andere naam voor zijn vader op, ook in België legde hij dienaangaande geen eenduidige verklaringen af. Tijdens zijn eerste inschrijving bij Dienst Vreemdelingenzaken en bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal gaf verzoeker een andere geboorteplaats op dan deze die hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zijn reisweg niet bewijst. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Griekenland naar België. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer hij in België is aangekomen. Hij legt geen enkel stuk neer ter staving van zijn identiteit en reisweg, deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Waar verzoeker verwijst naar zijn analfabetisme en jeugdige leeftijd om zijn onwetendheden en gebrekkige kennis te verklaren, dient opgemerkt te worden dat dit er niet toe kan leiden dat hij niet op de hoogte zou kunnen zijn van zaken die tot zijn directe leefwereld en het dagelijkse leven behoren. Het verzoekschrift koppelt overigens onterecht de verstandelijke vermogens aan scholing en leeftijd. De Raad merkt immers op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk is dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan verzoeker, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en het dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). De vaststelling dat verzoeker een aantal gegevens wel kent zoals bepaalde telefooncodes, het benoemen van kandidaten voor de verkiezingen of het vermelden van incidenten in de periode voor verzoekers beweerde vertrek, wijzigt niets aan dit besluit aangezien hij een aantal gegevens kan ingestudeerd hebben bij de voorbereiding van zijn asielaanvraag. De in de bestreden beslissing uiteengezette lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio zijn zo flagrant dat het onmogelijk is geloof te hechten aan verzoekers beweerde afkomst uit Afghanistan.

Aangezien verzoeker niet aantoonde afkomstig te zijn uit Logar kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er zich zou hebben voorgedaan.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde documenten, een 'fiche juridische bijstand voor de advocaten van Afghaanse onderdanen' van het BCHV alsook de beleidsnota van het Commissariaat-generaal doen aan deze vaststellingen geen afbreuk gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft afkomstig te zijn uit Logar zodat de nood aan internationale bescherming niet concreet kan worden ingeschat.

2.4. Verzoeker werpt ten slotte de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op en verwijst naar het advies van het UNHCR en de beleidsnota's van de het CGVS aangaande subsidiaire bescherming. Verzoeker benadrukt dat ten aanzien van de provincie Logar de subsidiaire beschermingsstatus wordt aanbevolen.

2.5. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Logar, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Logar zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER